

Noapte cu dor

Sergiu Florin

Aroma nopții îmi sparge plămâni de cristal
Și-mi lasă dor de tine în adâncul meu pustiu,
Doar luna îmi amintește de acel adio-n pedestal
Ce l-am păstrat în foaie, de-a pururi să îl știu.

Îmi sună rotundul cu limbi de aur să îmi spună
Că-i târziu și iar mă-ndeamnă greierii să plec,
Să las în urmă umbra ta postumă
Și-n adâncul vis cu foame să mă-nec.

Dar nu-l ascult și nici măcar la strigăt nu-i răspund,
Căci vreau să stau aici, lipit de banca noastră veche
În locul unde ți-am gustat sărutul de om scund
Și mi-ai jurat că-n veci o să-mi fii pereche.

Adie vântul și-mi suflă-n gânduri o tortură,
Încununată cu chipul tău de roză parfumată
Mi-e greu să știu că nu mai ești a mea făptură
Ci doar o altă amintire blestemată.